

EXEMPLAR PENTRU VIZĂ

CABINET DE AVOCAT "CORNELIU-LIVIU POPESCU"

La Loi et la Justice
au service des Droits de l'Homme
AVOCAT
Défendre même l'indéfendable avec
Humanité, Dignité et Honneur
MCMXCIII

Baroul București & Baroul Paris
Avocat cu drept de a pune concluzii la
Înalta Curte de Casație și Justiție și la
Curtea Constituțională
Profesor universitar doctor și
conducător de doctorat și postdoctorat

Pentru:
Tribunalul București
Secția I penală

SECTIA I PENALA
Primire / Distribuie
Data 06.01.2020
Departamentul
Nr. dosar
Semnatura

DOAMNĂ / DOMNULE PREZIDENT/Ă,

Subsemnatul, **Nicolae-Liviu DRAGNEA**, *petent condamnat deținut*, CNP

, în prezent deținut în executarea unei pedepse privative de libertate în Penitenciarul București Rahova, posesor al ită de

Asistat de av. Corneliu-Liviu POPESCU (care a redactat prezenta cerere), avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, cu datele profesionale și coordonatele de contact indicate în antet și în *pied de page*, și de av. Flavia TEODOSIU (care îl va asista / reprezenta pe petent în instanță), avocată în Baroul București, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, cu coordonatele de contact indicate *infra*, ambii în calitate de apărători aleși, cu împuternicirile avocațiale depuse alăturat în original,

Cu locurile de citare la Penitenciarul București Rahova (cu sediul în șos. Alexandria, nr. 154, sect. 5, București) și la apărătorul ales av. Flavia TEODOSIU (Cabinet de avocat "Flavia Teodosiu", cu domiciliul profesional în s' et. 1, ap. 3, sect. 1, București, tel. , email c iu.ro),

Formulez, motivez și depun prezenta

CERERE DE HABEAS CORPUS

Prin care solicit instanței să constate caracterul nelegal al stării mele de privare de libertate (de detenție) începând cu data de 10.10.2019 și să dispună punerea mea de îndată în libertate.

Structura cererii

Prezenta cerere este structurată astfel:

- petentul
- obiectul cererii
- structura cererii
- motivele cererii
 - în fapt
 - în drept
 - temeiul juridic al cererii
 - natura juridică a cererii
 - admisibilitatea cererii
 - temeinicia cererii
- mijloace de probă
- chestiuni de competență și de procedură
 - chestiuni de competență
 - chestiuni de procedură
- aspecte de formă
- semnături

Motivele cererii

În fapt

Potentul a fost condamnat în primă instanță la o pedeapsă de 3 ani și 6 luni închisoare (cu executare) de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, prin Sentința penală nr. 377 din 21.06.2018, pronunțată în Dosarul nr. 2628/1/2016. Judecarea cauzei în primă instanță și adoptarea sentinței de condamnare s-au făcut de un complet de 3 judecători care nu era specializat în judecarea infracțiunilor de corupție. De altfel, până după ce sentința de condamnare a petentului a fost pronunțată, în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost constituite completuri de 3 judecători specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție.

Pe latură penală, sentința a fost apelată atât de petent, cât și de parchet. Între motivele sale de apel, petentul a susținut nulitatea sentinței de condamnare, întrucât nu a fost adoptată de un complet specializat în judecarea infracțiunilor de corupție, așa cum cere art. 29 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma în vigoare la data judecării cauzei în primă instanță și a adoptării sentinței.

Prin Decizia penală nr. 142 din 27.05.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal în Dosarul nr. 2401/1/2018, apelul petentului și apelul parchetului au fost respinse pe latura penală, așa încât, pe latură penală, sentința a devenit definitivă.

Pe data de 27.05.2019 petentul a fost arestat și a început executarea pedepsei de 3 ani și 6 luni închisoare, aplicate prin sentința devenită definitivă în urma respingerii apelurilor pe latură penală.

După ce petentul a început executarea pedepsei privative de libertate aplicate prin sentința devenită definitivă, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 417 din 03.07.2019, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 825 din 10.10.2019, a statuat că: art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție impune constituirea de completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție și la Înalta Curte de Casație și Justiție; hotărârile judecătorești pronunțate de completuri nelegale sunt lovite de nulitate absolută pentru că nu sunt pronunțate de o instanță stabilită de lege; refuzul constant și de lungă durată al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a aplica legea și de a constitui completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție violează dispozițiile constituționale privind rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, separația puterilor, statul de drept și respectarea legii.

În drept

Temeiul juridic al cererii

Prezenta cerere de *habeas corpus* se întemeiază direct și exclusiv pe **dispozițiile art. 5 para. 4 raportat la art. 5 para. 1.a), acesta din urmă corelat cu art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului.**

Textele au următoarea redactare:

- art. 5 para. 4: "Orice persoană privată de libertatea sa prin arestare sau detenție are dreptul să introducă o cerere în fața unei instanțe, pentru ca aceasta să statueze într-un termen scurt asupra legalității detenției sale și să ordone eliberarea sa dacă detenția este ilegală";

- art. 5 para. 1.a): "Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa, decât în cazurile următoare și potrivit căilor legale: dacă este deținut în mod regulat după condamnarea de o instanță competentă";

- art. 6 para. 1: "Orice persoană are dreptul să îi fie ascultată cauza [...] de o instanță [...] stabilită de lege, care va decide [...] asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală aduse împotriva sa [...]".

Aceste norme sunt norme juridice internaționale convenționale în materia drepturilor omului, pentru care statul român și-a exprimat consimțământul să fie legat din punct de vedere juridic și care sunt în vigoare pentru statul român.

Așa fiind, conform art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție, raporturile dintre aceste norme juridice internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern român sunt guvernate de următoarele principii, care sunt de natură constituțională:

- **aplicabilitate directă** (caracterul *self executing*) - normele internaționale convenționale în materia drepturilor omului fac parte din dreptul român, ele (păstrându-și natura de surse ale dreptului internațional) devin și surse ale dreptului intern român, creând direct drepturi și obligații pentru subiectele din ordinea juridică internă și fiind direct aplicabile de autoritățile și instanțele naționale, exact ca orice altă sursă a dreptului intern;
- **superioritatea** (forța juridică supra-legislativă și valoarea interpretativă constituțională) - normele internaționale convenționale în materia drepturilor omului se integrează blocului de constituționalitate, așa încât interpretarea normelor constituționale se face în lumina lor, iar în caz de conflict cu legile interne prevalează normele internaționale, înlăturând de la aplicare legile interne contrare (neconvenționale);
- **subsidiaritatea** - normele juridice interne rămân aplicabile dacă ele conțin dispoziții mai favorabile drepturilor omului decât cele din normele internaționale.

Prin urmare, art. 5 para. 4 raportat la art. 5 para. 1.a) și corelat cu art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului **dau naștere direct pentru petent dreptului de habeas corpus**, independent de existența sau nu a acestui drept consacrat prin norme juridice (pur) interne, iar acest drept poate fi invocat direct de petent în fața instanțelor judecătorești naționale, care sunt obligate să îl protejeze și să îl respecte.

Normele internaționale convenționale în materia drepturilor omului fiind direct aplicabile și bucurându-se de superioritate, petentul nu trebuie să invoce și un temei juridic pur intern (cum ar fi C.pr.pen.), pentru că aceste norme internaționale sunt și norme de drept intern și care se aplică prioritar.

Natura juridică a cererii

Potentul subliniază expres că prezenta cerere de *habeas corpus* **nu constituie în vreun fel vreo cale de atac** (apel, contestație, recurs în casație, contestație în anulare, revizuire) împotriva sentinței penale de condamnare la o pedeapsă privativă de libertate, devenite definitivă pe latură penală prin respingerea apelurilor.

Prin urmare, prin prezenta cerere de *habeas corpus* petentul nu critică în vreun fel nici temeinicia, nici legalitatea (substanțială sau procedurală) sentinței penale de condamnare devenite definitive.

Sentința penală de condamnare a petentului la o pedeapsă privativă de libertate, devenită definitivă pe latură penală prin respingerea apelurilor, se bucură de autoritate de lucru judecat, pe care petentul nu o pune în vreun fel în discuție prin prezenta cerere de *habeas corpus*.

Utilizarea sau eventuala utilizare de către petent a unor căi extraordinare de atac (contestație în anulare, recurs în casație sau revizuire după o eventuală plângere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului) sunt chestiuni complet distincte și fără nicio legătură cu prezenta cerere de *habeas corpus*.

Prezenta cerere de *habeas corpus* **urmărește exclusiv încetarea stării de**

detenție a petentului, deci punerea sa în libertate.

Ea nu vizează deci sub nicio formă încetarea existenței juridice (prin desființare, anulare, modificare etc.) sau pierderea autorității de lucru judecat a sentinței penale de condamnare devenite definitive.

Din acest motiv, statuările Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019 2019, în sensul că respectiva decizie nu aduce atingere autorității de lucru judecat a hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, pentru că nu pot fi utilizate căi extraordinare de atac, nu prezintă relevanță în soluționarea prezentei cereri de *habeas corpus*. Petentul nu își propune prin prezenta cerere de *habeas corpus* să contrazică statuarea Curții Constituționale, în sensul că respectiva decizie nu justifică utilizarea vreunei căi extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, tocmai pentru că petentul, prin prezenta cerere de *habeas corpus*, nu utilizează vreo cale de atac (nici ordinară, nici extraordinară), nu pune în discuție autoritatea de lucru judecat, nu cere desființarea, anularea etc. hotărârii penale definitive. Decizia Curții Constituționale nu permite utilizarea căilor extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești penale devenite definitive înainte de pronunțarea ei, **dar ea nu interzice în vreun fel punerea în discuție, pe baza deciziei Curții Constituționale, a legalității stării de privare de libertate decurgând din hotărârea penală definitivă de condamnare.**

Habeas corpus este o instituție multiseclară a dreptului englez. Ea a fost internaționalizată la nivel regional european prin art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului, devenind apoi drept intern pentru statele care sunt Părți la acest tratat internațional și care aderă la sistemul monist. **Prin acest mecanism juridic al convenționalizării și aplicabilității directe, o instituție juridică națională (*habeas corpus*) dintr-un stat a devenit instituție juridică națională și în alte state, inclusiv în România.**

Habeas corpus este o dimensiune a dreptului individual la libertate și la siguranță, o garanție a acestui drept. *Habeas corpus* înseamnă "corpul să fie al tău". În cazul în care o persoană este privată de libertate (indiferent de cine și din ce motiv), ea are dreptul să se adreseze unui judecător (care este independent, imparțial și supus numai legii, deci este o garanție reală și efectivă a libertății individuale), care să verifice dacă privarea de libertate este legală, iar în caz contrar să dispună punerea în libertate (redând astfel corpul persoanei).

Admisibilitatea cererii

Prezenta cerere de *habeas corpus* îndeplinește toate **condițiile de admisibilitate** stabilite de art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului:

- existența unei privări de libertate;
- invocarea caracterului nelegal al privării de libertate;
- existența unei cereri a persoanei private de libertate adresate unei instanțe.

Petentul subliniază faptul că o cerere de *habeas corpus*, prevăzută de art. 5 para. 4, este o garanție generală de care se bucură **toate persoanele private de libertate, indiferent de motivul privării de libertate**, adică oricare dintre cele 6 motive prevăzute la art. 5 para. 1.a) - f).

Numai garanțiile figurând în art. 5 para. 3 au caracter special și se aplică într-o singură ipoteză de privare de libertate, indicată expres, adică cea de la art. 5 para. 1.c), respectiv arestarea preventivă.

Pe cale de consecință, fiind de aplicabilitate generală, pentru toate ipotezele figurând la art. 5 para. 1.a) - f), garanția de *habeas corpus* **există și în cazul privării de libertate conform art. 5 para. 1.a), adică în cazul unei condamnări penale la o pedeapsă privativă de libertate.**

În concluzie, prezenta cerere de *habeas corpus* este **admisibilă**.

Temeinicia cererii

Cu caracter prealabil, petentul subliniază faptul că el **se află în executarea pedepsei privative de libertate aplicate prin sentință, iar nu prin decizia de apel**. Astfel, sentința a fost apelată atât de petent, cât și de parchet, dar prin decizia de apel a fost admis apelul petentului exclusiv pe latură civilă, fiind respins apelul său pe latură penală, după cum a fost respins și apelul parchetului. Pe latură penală deci, în ceea ce îl privește pe petent, apelurile au fost respinse, sentința nu a fost în niciun fel modificată, ci ea a devenit definitivă pe data deciziei de apel. Petentul execută deci exclusiv pedeapsa stabilită prin sentință (devenită definitivă prin respingerea apelurilor pe latură penală), iar nu o pedeapsă stabilită prin sentința modificată prin decizia de apel sau o pedeapsă aplicată prin decizia de apel care să se substituie sentinței.

Așa fiind, **starea actuală de privare de libertate (detenție) a petentului este rezultatul sentinței pronunțate de un complet de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție** (devenite definitive prin respingerea apelurilor pe latură penală), care a aplicat pedeapsa pe care o execută petentul. Petentul nu se află în executarea vreunei pedepse aplicate de Completul de 5 judecători penal al Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât decizia de apel s-a limitat la a respinge apelurile pe latură penală ale petentului și parchetului, făcând să devină definitivă sentința completului de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Sentința penală de condamnare a petentului la pedeapsa privativă de libertate în executarea căreia acesta se află în prezent (devenită definitivă prin respingerea apelurilor pe latura penală) a fost pronunțată de un complet de 3 judecători al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție care nu era specializat în judecarea cauzelor de corupție.

Or, art. 29 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma în vigoare în perioada judecării cauzei penale a petentului și a pronunțării sentinței ("*Pentru judecarea în prima instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege, se constituie complete specializate.*"), impunea ca judecarea

Barourilor C. România
Ilu-Liviu
PESCU
C. de Avoc.
BUCUREȘTI

1

W

Casație și Justiție. Or, este evident că Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate ea însăși refuza aplicarea unei norme juridice, ci doar competența de a o interpreta și aplica; prin refuzul aplicării/ neagrearea art. 29 din Legea nr. 78/2000, Înalta Curte de Casație și Justiție a dezavuat voința legiuitorului, a ignorat obligația sa de a constitui completuri specializate și a redimensionat competența de judecată a completurilor cu competență generală de la nivelul său. Prin urmare, noua competență rezultată a acestor completuri generaliste nu este prevăzută de lege, astfel că judecarea cauzelor la care face referire art. 29 din Legea nr. 78/2000 apare ca fiind realizată, prin prisma jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului anterioare, de către un organ judiciar neprevăzut de lege. În aceste condiții, Înalta Curte de Casație și Justiție, asumându-și o competență contrară art. 61 alin. (1) și art. 126 alin. (1), (2) și (4) din Constituție, a încălcat art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești."

În rezumat, Decizia nr. 417 din 03.07.2019 a Curții Constituționale:

- reține că legea (în vigoare pe toată perioada cât cauza petentului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința) impunea constituirea, la Înalta Curte de Casație și Justiție, de completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție;

- constată că, violând grav și pe o perioadă îndelungată legea, **la Înalta Curte de Casație și Justiție nu au existat completuri specializate pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor de corupție** (inclusiv pe toată perioada cât cauza petentului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința);

- statuează că judecarea în primă instanță a cauzelor privind infracțiunile de corupție la Înalta Curte de Casație și Justiție de completuri nespecializate (inclusiv pe toată perioada cât cauza petentului a fost judecată în primă instanță și s-a adoptat sentința) înseamnă **judecarea respectivelor cauze penale de o instanță care nu este stabilită de lege, ceea ce violează dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului**, așa cum este el interpretat în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

Particularizând la situația petentului, din Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019 rezultă indiscutabil că **sentința penală prin care petentul a fost condamnat la o pedeapsă privativă de libertate și pe care acum o execută strict în temeiul acestei sentințe (devenite definitive prin respingerea apelurilor pe latură penală) a fost pronunțată de un complet nelegal constituit, adică de o instanță care nu este prevăzută de lege, cu violarea dreptului la un proces echitabil.**

Din perspectiva cererii de *habeas corpus*, Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, statuând că judecarea în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție a cauzelor privind infracțiuni de corupție în completuri nespecializate este ilegală și reprezintă **o judecată penală de o instanță care nu este stabilită de lege în sensul art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului**, este esențială.

Astfel, art. 5 para. 4 din Convenție, privind garanția de *habeas corpus*, prevede că instanța judecătorească sesizată de persoana privată de libertate **ordonă eliberarea**

dacă detenția este ilegală.

Art. 5 para. 1.a) din Convenție dispune că dreptul la libertate și la siguranță este respectat, în cazul unei pedepse privative de libertate, **numai dacă detenția este regulată (legală)**, adică dacă este rezultatul unei **condamnări decise de o instanță competentă**.

Art. 6 para. 1 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil, consacră dreptul oricărei persoane acuzate de săvârșirea unei infracțiuni de a fi judecată de **o instanță stabilită de lege**.

Corelând cele trei norme juridice internaționale convenționale (direct aplicabile în dreptul intern român cu caracter prioritar) și Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, rezultă logic și imediat că:

- petentul nu a fost judecat în primă instanță de un complet specializat, cu încălcarea dispozițiilor legale imperative în materie, deci **petentul nu a fost judecat de o instanță stabilită de lege**, ceea ce violează art. 6 para. 1 din Convenție, privind dreptul la un proces echitabil;

- privarea de libertate a petentului, în baza sentinței pronunțate de o instanță care nu este prevăzută de lege (sentință păstrată intactă pe latură penală prin respingerea apelurilor), constituie o **privare de libertate care nu este rezultatul unei condamnări decise de o instanță competentă**, ceea ce violează art. 5 para. 1.a) din Convenție, privind dreptul la libertate și al siguranță;

- instanța investită de petent cu prezenta cerere de *habeas corpus*, în temeiul art. 5 para. 4 din Convenție, constatând **caracterul ilegal al detenției** (bazate pe o hotărâre judecătorească pronunțată de o instanță incompetentă, întrucât neprevăzută de lege), **trebuie să ordone eliberarea de îndată a petentului**.

Potentul repetă faptul că, prin prezenta cerere de *habeas corpus*, el nu exercită vreo cale (ordinară sau extraordinară) de atac împotriva hotărârii definitive de condamnare, nu pune în discuție temeinicia și/sau legalitatea (substanțială ori procedurală) sau autoritatea de lucru judecat ale hotărârii penale definitive de condamnare, ci **solicită exclusiv constatarea nelegalității stării sale de privare de libertate începând cu data de 10.10.2019 și eliberarea sa imediată, ca urmare a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019**.

Conform art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile Curții Constituționale publicate oficial sunt general obligatorii.

Jurisprudența Curții Constituționale a statuat în mod constant și fără excepție că se bucură de obligativitate *erga omnes* nu doar dispozitivul, ci și considerentele deciziilor Curții Constituționale.

Art. 99 lit. Ț) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor face din nerespectarea de magistrați a deciziilor Curții Constituționale abatere disciplinară.

Întrucât deciziile Curții Constituționale, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes* numai pentru viitor, de la data publicării oficiale, rezultă că, strict potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019, starea de privare de libertate a petentului a fost legală până pe data publicării oficiale a acestei decizii constituționale

(pe data de 10.10.2019), **devenind ilegală de la acea dată (10.10.2019) și până pe data viitoarei puneri în libertate a petentului**. Petentul precizează expres că această afirmație a sa se referă strict la respectiva decizie a Curții Constituționale, fără să poată fi extinsă în vreun fel la neconvenționalitatea judecării, condamnării și detenției sale pentru alte motive.

În concluzie, petentul solicită instanței să constate nelegalitatea stării sale de privare de libertate începând cu data de 10.10.2019 (data publicării oficiale a Deciziei Curții Constituționale nr. 417 din 03.07.2019) și să ordone punerea sa de îndată în libertate.

Mijloace de probă

Potentul se întemeiază pe proba cu **înscrișuri**, și anume:

- Sentința penală nr. 377 din 21.06.2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală în Dosarul nr. 2628/1/2016;
- Decizia penală nr. 142 din 27.05.2019, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători penal în Dosarul nr. 2401/1/2018;
- Decizia nr. 417 din 03.07.2019, pronunțată de Curtea Constituțională în Dosarul nr. 642E/2019, publicată în *Monitorul Oficial al României*, partea I, nr. 825 din 10.10.2019.

Pentru primele două înscrișuri, petentul solicită instanței să dispună fie atașarea respectivelor dosare la dosarul prezentei cauze, fie depunerea la dosar de instanța care le-a pronunțat a unor copii certificate pentru conformitate cu originalul.

Cel de-al treilea înscriș este publicat în *Monitorul Oficial al României*, partea I, care este publicația oficială a statului român, de unde este cunoscut de judecători, petentul fiind dispensat de obligația de a depune respectivul înscriș la dosar.

Chestiuni de competență și de procedură

Chestiuni de competență

Întrucât temeiul juridic al prezentei cereri de *habeas corpus* este reprezentat direct de norme internaționale convenționale direct aplicabile în ordinea juridică internă, este evident că nu există o normă juridică expresă (nici de drept internațional, nici de drept național) privind instanța competentă. Așa fiind, se aplică dreptul comun în materia competenței instanțelor judecătorești, conform C.pr.pen.

Ar fi pur teoretică și iluzorie existența unei căi procedurale prevăzute de o normă internațională convențională în materia drepturilor omului direct aplicabilă în dreptul intern (și care nu are cum să prevadă, fiind normă internațională, instanța națională competentă), dacă respectiva cale procedurală nu ar fi de competența unei instanțe

naționale, iar **instanța națională competentă nu poate fi stabilită decât de dreptul intern, aplicat ca drept comun.**

Cu caracter de principiu, art. 35 alin. (1) C.pr.pen. dispune că instanța penală de drept comun este judecătoria. Totuși, această regulă se aplică atunci când este vorba de judecarea fondului cauzelor penale.

Or, prezenta cerere de *habeas corpus* nu are în vedere fondul cauzei penale, ci exclusiv chestiunea **detenției** (stării de privare de libertate), în executarea unei hotărâri judecătorești penale definitive de condamnare.

Prin urmare, chiar dacă prezenta cerere de *habeas corpus* nu este o contestație la executare (ea nu se întemeiază pe art. 598 C.pr.pen., ci direct și exclusiv pe Convenția europeană a drepturilor omului), ea este o cerere care, prin obiectul său, **ține de materia executării hotărârilor judecătorești penale**. Așa fiind, este firesc ca această cerere de *habeas corpus* să fie **de competența instanței de executare**, stabilite de art. 553 C.pr.pen.

În concret, fiind vorba de o hotărâre pronunțată în primă instanță de Înalta Curte de Casație și Justiție (prin Secția penală), instanța de executare este **Tribunalul București**, în temeiul art. 553 alin. (2) C.pr.pen.

Întrucât locul de detenție (Penitenciarul București Rahova) se află în raza Tribunalului București, nu se impune nicio distincție între instanța de executare și instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, potrivit art. 597 alin. (6) C.pr.pen., aplicabil în materia procedurii la instanța de executare.

Chestiuni de procedură

În vederea asigurării dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare, consacrate de art. 21 și art. 24 din Constituție, petentul solicită **să fie citat** cumulativ la locul de detenție și la domiciliul profesional al apărătorului ales care îl va asista / reprezenta în instanță, indicat *supra*.

Conform normei exprese conținute în art. 5 para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului, fiind vorba de o chestiune privind privarea de libertate în care se invocă natura nelegală a acesteia, soluționarea cererii de *habeas corpus* trebuie făcută **într-un termen scurt**.

Potentul solicită deci instanței judecarea și soluționarea prezentei cereri **cu celeritate sporită**.

Potentul informează instanța că, în mod distinct, a introdus la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală o contestație la executare, întemeiată pe art. 598 alin. (1) lit. c) teza a II-a C.pr.pen., prin care a contestat executarea hotărârii judecătorești penale definitive de condamnare sub aspectul executării pedepsei principale cu închisoarea și a solicitat punerea sa imediată în libertate.

Prezenta cerere de *habeas corpus* constituie **utilizarea de petent a căilor interne pentru protejarea dreptului său la libertate și la siguranță, consacrat de art. 5 para. 1.a) și para. 4 din Convenția europeană a drepturilor omului, violat începând cu data de 10.10.2019**, căi interne după a căror epuizare, potrivit art. 35 para. 1 teza I din Convenție, petentul poate introduce o plângere individuală la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în temeiul art. 34 din Convenție.

Aspecte de formă

Prezenta cerere de *habeas corpus* este redactată (redactarea s-a făcut în perioada 22-25.12.2019, la Paris - Franța, în temeiul Contractului de onorarii de avocat încheiat la distanță la 21.12.2019) și este semnată (semnarea s-a făcut pe data de 04.01.2020, la Penitenciarul București Rahova, în temeiul Împuternicirii avocațiale nr. B-5064008/04.01.2020, emise în baza Contractului de asistență juridică nr. B-1659249/27.12.2019) de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, în calitate de apărător ales al petentului, fiind semnată și de petent (pe data de 04.01.2020, la Penitenciarul București Rahova) și de av. Flavia TEODOSIU (în calitate de apărător ales care îl va asista / reprezenta pe petent în instanță), conține 12 (douăsprezece) file și este depusă, în 2 (două) exemplare (din care 1 pentru instanță și 1 pentru parchet), împreună cu împuternicirile avocațiale în original ale celor 2 (doi) apărători aleși, la Tribunalul București - Secția 1 penală, prin registratură, astăzi, 06.01.2020.

**PETENT CONDMNAT DEȚINUT,
Nicolae-Liviu DRAGNEA**

(Penitenciarul București Rahova, 04.01.2020)

APĂRĂTORI ALEȘI

Av. Corneliu-Liviu POPESCU

(Penitenciarul București Rahova, 04.01.2020)

Av. Flavia TEODOSIU

(București, 05.01.2020)

